Р Е Ш Е Н И Е
№ 44724

гр. София, 13.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 66 състав,** в публично заседание на 03.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **10176** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).

Образувано е след изпращане на делото по подсъдност от Административен съд – Кюстендил, по жалба на Д. Е. (D. E.), [дата на раждане] , гражданин на Република А., подадена чрез адвокат Д. М., срещу Заповед рег. № 4485ПАМ-29/23.07.2026 г. на началника на Гранично полицейско управление (ГПУ) – Г., с която на основание чл. 44, ал. 1 и чл. 42з, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 18 и чл. 44в ЗЧРБ, както и чл. 24, § 2, б. „в“ от Регламент (ЕС) 2018/1861, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Забрана за влизане и пребиваване на територията на държавите – членки на Европейския съюз“ за срок от една година, считано от датата на изпълнение на мярката „връщане“.

В жалбата се поддържа, че заповедта е незаконосъобразна и е издадена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Оспорва се констатацията за превишаване на разрешения престой, като се сочи, че жалбоподателят не е пребивавал повече от допустимите 90 дни в рамките на 180-дневен период съгласно Регламент (ЕС) 2016/399. Излага се довод, че той владее само албански език, а при изготвянето и връчването на заповедта не е присъствал преводач от български на албански език. Посочва се, че поради липсата на превод не е могъл да разбере съдържанието на акта и предприетите спрямо него действия, с което е нарушено правото му на защита. Иска се отмяна на заповедта.

В съдебното заседание адвокат М., който поддържа жалбата и акцентира върху възражението за неосигурен преводач. Изрично заявява, че не претендира разноски.

Ответникът – началникът на ГПУ – Г., в постъпили писмени бележки, чрез главен юрисконсулт Д.

М., оспорва жалбата и иска отхвърлянето ѝ. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на евентуално претендирано адвокатско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище.
Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема от фактическа страна следното:
На 23.07.2026 г. в 10:50 часа на ГКПП – Г. за излизане от страната е пристигнал жалбоподателят като водач на лек автомобил „Х.“ с албански регистрационен номер А.. В документите от проверката е индивидуализиран като гражданин на Република А., [дата на раждане] в Т., притежаващ албански биометричен паспорт № В., издаден на 03.06.2026 г. и валиден до 02.06.2036 г.
Съгласно Предложение рег. № 4485р-7199/23.07.2026 г. при проверката на втора линия чрез Системата за влизане и излизане е установено влизане на територията на Европейския съюз и Ш. пространство на 19.02.2026 г. през ГКПП Р. и общ престой на територията на държавите членки от 106 дни. В предложението е отразено, че разрешеният срок е бил до 08.07.2026 г. и е превишен с 16 дни. Посочено е, че чужденецът пребивава краткосрочно и има право на престой не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период. Предложено е прилагане на мярка „връщане до страна на произход“ по чл. 41, т. 2 ЗЧРБ и на забрана за влизане и пребиваване по чл. 42з, ал. 1, т. 4, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ.
Предложението е утвърдено на същата дата от началника на ГПУ – Г. комисар С. П..
За констатираното нарушение на чл. 34 ЗЧРБ е съставен АУАН рег. № 4485а-86/23.07.2026 г., бланка № 177758. В акта е отразено превишаване на допустимия престой с 16 дни, като последното влизане в Република Б. е посочено на 22.07.2026 г. през ГКПП – Г.. Актът е подписан от жалбоподателя. По преписката е приложен и протокол от 23.07.2026 г. за разясняване на възможностите за допълнителни обяснения и възражения по АУАН и за предложение за споразумение. В протокола има подписи на чужденеца, но полето за преводач не е попълнено.
Издадено е Наказателно постановление № 4485а-87/23.07.2026 г., с което за нарушение на чл. 34 ЗЧРБ, на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 ЗЧРБ, е наложена глоба от 255,65 евро, посочена и като 500 лева. В постановлението е отразен общ престой от 106 дни и превишаване с 16 дни. Върху разписката за получаването му на 23.07.2026 г. е положен подпис на жалбоподателя. Налице е ръкописно отбелязване „Превод от български на албански“, име на латиница и подпис на преводач.
В Съобщение рег. № 4485р-7197/23.07.2026 г. е отразено, че при проверка на пътуванията в информационната система е установено превишаване на разрешения престой с 16 дни и че последното влизане на територията на Европейския съюз и Ш. пространство е на 22.07.2026 г. през ГКПП – Г.. Посочено е, че глобата е заплатена чрез ПОС терминал на пункта и лицето е пропуснато да излезе от страната. Приложено е и подписано сведение от жалбоподателя, попълнено на латиница.
На 23.07.2026 г. началникът на ГПУ – Г. е издал Заповед рег. № 4485ПАМ-28/23.07.2026 г., с която на основание чл. 41, т. 2 и чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ на жалбоподателя е наложена ПАМ „Връщане до страна на произход – Република А.“. Като основание е посочено ненапускане на страната до изтичане на разрешения срок на пребиваване и е направено препращане към Предложение рег. № 4485р-7199/23.07.2026 г. В частта за преводача е отбелязан превод от български на албански език, с ръкописно име и подпис.
На същата дата е издадена и оспорената Заповед рег. № 4485ПАМ-29/23.07.2026 г. Тя съдържа изрично препращане към мотивите в Предложение рег. № 4485р-7199/23.07.2026 г., правните

основания, индивидуализация на адресата, вида на мярката и едногодишния ѝ срок с начало от изпълнението на връщането. Допуснато е предварително изпълнение на основание чл. 60, ал. 1 АПК.
Заповедта е връчена на 23.07.2026 г. срещу подпис на чужденеца. На втората страница, в частта за преводача, са положени ръкописно име на латиница и подпис. В бланката е отпечатано „превод от български“, но не е попълнен езикът, на който е извършен преводът.
С административната преписка е представена Заповед УРИ 4077з-636/24.08.2015 г. на директора на Регионална дирекция „Гранична полиция“ (РДГП) – К..
При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е допустима. Подадена е от адресата на заповедта, чиито права са засегнати от наложената забрана, срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт и в срока по чл. 149, ал. 1 АПК.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
На основание чл. 168, ал. 1 АПК съдът извършва проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, независимо от доводите в жалбата.
По отношение на компетентността на административния орган – чл. 146, т. 1 АПК, съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ принудителните административни мерки се налагат със заповеди на посочените в разпоредбата ръководители и на оправомощени от тях длъжностни лица. Представената Заповед УРИ 4077з-636/24.08.2015 г. на директора на РДГП – К. оправомощава началника на ГПУ – Г. да налага мерки по ЗЧРБ. Оспореният акт е издаден от комисар С. П. именно в това качество. Не се установява излизане извън предоставените правомощия и следователно не е налице основанието по чл. 146, т. 1 АПК.
По отношение на спазването на установената форма – чл. 146, т. 2 АПК, съдът намира, че е спазена изискуемата писмена форма. Заповедта съдържа наименованието на органа, данните на адресата, разпоредителна част, вида, срока и началния момент на мярката, дата, подпис и указания за оспорване. Фактическите ѝ основания са изложени в Предложение рег. № 4485р-7199/23.07.2026 г., към което е направено изрично препращане и което е утвърдено от издателя на заповедта. Допустимо е мотивите да се съдържат в предхождащ акта документ от преписката, съобразно Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. по гр. дело № 9/1974 г. на ОСГК на ВС. В случая предложението индивидуализира проверката, статута на чужденеца, констатираната обща продължителност на престоя и превишаването му. Така фактическото основание е определено и позволява както защита на адресата, така и съдебен контрол. Не е налице нарушение по чл. 146, т. 2 АПК.
По отношение на спазването на административнопроизводствените правила – чл. 146, т. 3 АПК, съдът намира за неоснователно възражението за съществено нарушение на административнопроизводствените правила, поради неосигурен преводач.
Съгласно чл. 14, ал. 1 АПК производството се води на български език, а по силата на ал. 2 лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг посочен от тях език чрез преводач. При преценката за спазването на това изискване следва да се установи дали на чужденеца е осигурена възможност да разбере съдържанието на акта и да упражни правото си на защита.
В обжалваната заповед, в обособената част за преводач, са вписани ръкописно име на латиница и подпис. Следователно документът съдържа удостоверяване на участие на преводач при връчването му. В същата част обаче действително не е попълнен езикът, на който е преведено, поради което само въз основа на отбелязването в тази заповед не може да се приеме, че изрично е удостоверен превод от български на албански език.

В тази връзка съдът намира, че този пропуск следва да се прецени съвместно с останалите документи от преписката. В заповедта за връщане, връчена на жалбоподателя на същата дата във връзка със същата гранична проверка, изрично е отбелязан превод от български на албански език, с ръкописно име и подпис на преводач. Т. отбелязване има и върху разписката към наказателното постановление. Тези документи установяват, че при действията спрямо жалбоподателя на 23.07.2026 г. е бил осигурен превод на албански език. Съпоставени с името и подписа в частта за преводач на обжалваната заповед, те дават основание да се приеме, че и при връчването на тази заповед е осигурен превод на разбираем за адресата език.
При тази съвкупна преценка съдът приема, че непопълването на езика, на който се извършил превода в обжалваната заповед, не установява твърдяната пълна липса на преводач и не обосновава само по себе си съществено нарушение на правото на защита.
В този смисъл относно необходимостта от конкретна преценка дали е осигурен превод на разбираем за чужденеца език и дали е засегнато правото му на защита са Решение № 3959/08.04.2026 г. по адм. дело № 1925/2026 г. и Решение № 6531/15.06.2026 г. по адм. дело № 4100/2026 г. на ВАС, IV отделение.
Ето защо твърдяният пропускът не е съществен по смисъла на чл. 146, т. 3 АПК. Съдът намира, че не са налице и други нарушения, който самостоятелно да обосновават отмяна на посоченото правно основание.
По отношение на съответствието с материалноправните разпоредби – чл. 146, т. 4 АПК, съдът намира следното:
Оспорената заповед съответства на материалния закон. Член 42з, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ, създаден с ДВ, бр. 52 от 2025 г. и приложим към 23.07.2026 г., предвижда налагане на забрана за влизане и пребиваване, когато краткосрочно пребиваващ чужденец не напусне територията на страната след изтичане на разрешения срок на пребиваване. Именно на това самостоятелно материалноправно основание се е позовал органът.
Съгласно чл. 34 ЗЧРБ всеки чужденец е длъжен да напусне страната до изтичане на разрешения срок на пребиваване.
В случая жалбоподателят е гражданин на трета държава, пребиваващ краткосрочно при условията на безвизов режим с биометричен паспорт. Приложимото правило по чл. 6, § 1 от Регламент (ЕС) 2016/399 е за престой до 90 дни във всеки 180-дневен период, като се отчита периодът, предшестващ всеки ден от престоя. Отделното напускане и повторното влизане не предоставят нов самостоятелен срок от 90 дни, когато разрешената обща продължителност в съответния период е вече изчерпана.
В случая с жалбата изрично се оспорва превишаването на разрешения престой. Съгласно чл. 170, ал. 1 АПК ответникът носи тежестта да установи фактическото основание на заповедта. При изпълнението на тази тежест могат да бъдат използвани доказателствата от административната преписка, които имат сила и пред съда съгласно чл. 171, ал. 1 АПК.
В Предложение рег. № 4485р-7199/23.07.2026 г. са посочени конкретната гранична проверка, самоличността на провереното лице, използваната информационна система и установеният чрез нея общ престой от 106 дни, превишаващ допустимите 90 дни с 16 дни. Съобщение рег. № 4485р-7197/23.07.2026 г. също удостоверява извършена проверка на пътуванията и установено превишаване с 16 дни. Документите са съставени от длъжностни лица във връзка със служебните им функции. В тази връзка Съдът съобразява удостоверените в тях действия и преценява отразените резултати заедно с останалите писмени доказателства.
Същото превишаване е отразено в АУАН и в наказателното постановление. Действително на същите не може да се придаде обвързваща сила относно законосъобразността на процесния

ПАМ, но съдът намира документите за достатъчни и убедителни, тъй като съдържат конкретни и съответстващи данни за резултата от проверката на пътуванията на индивидуализирания чужденец.
След съвкупната им преценка съдът приема, че ответникът е установил общ престой от 106 дни и превишаване с 16 дни.
Посочените в предложението влизане през ГКПП Р. на 19.02.2026 г. и в съобщението последно влизане през ГКПП – Г. на 22.07.2026 г. не се отнасят до едно и също преминаване на границата. Данните за последното влизане не опровергават установения общ престой през релевантния период. Прилагането на правилото за 90 дни във всеки 180-дневен период изисква съобразяване и на предходните престои, а не броене само от последното влизане.
С оглед съвкупната преценка на документите от извършената проверка съдът приема за неоснователно възражението на жалбоподателя, че допустимият престой не е превишен, и приема за осъществен състава на чл. 42з, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ.
Едногодишният срок съответства на чл. 42з, ал. 3 ЗЧРБ и на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК. Органът е определил ограничение значително под общия максимален срок от пет години, свързано с конкретно установеното превишаване на престоя. Предложението сочи превантивната необходимост от недопускане на нови нарушения на режима. Съобразени заедно с вида на нарушението и неговата продължителност, тези обстоятелства дават основание за определения срок. Обстоятелството, че при проверката лицето се е явило за излизане и е напуснало страната, не заличава вече осъщественото превишаване. То не прави само по себе си едногодишното бъдещо ограничение несъразмерно. Не се установяват лични обстоятелства, с оглед на които този срок да надхвърля необходимото за постигане на целта на мярката.
Началният момент е обективно определяем – изпълнението на мярката „връщане“. Наличните данни, че жалбоподателят е пропуснат да излезе на 23.07.2026 г., не обосновават извод, че предметът на забраната е отпаднал, тъй като тя урежда последващото влизане и пребиваване.
По отношение съответствието с целта на закона – чл. 146, т. 5 АПК, съдът намира, че не е налице несъответствие. Мярката има за цел да предотврати ново неспазване на режима за влизане и пребиваване на граждани на трети държави. Тя се основава на установено превишаване на разрешения престой и ограничава бъдещото влизане за определен срок. Заплащането на наложената глоба не препятства прилагането ѝ, тъй като административната принуда има самостоятелна превантивна цел. По делото не се установява използване на предоставеното правомощие за друга цел или засягане на правата на жалбоподателя в по-голяма степен от необходимото.
По изложените съображения оспорената заповед е законосъобразна, а жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена
При този изход на спора и предвид своевременно направеното искане на ответника, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, във връзка с чл. 144 АПК, чл. 78, ал. 8 ГПК, чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24, изречение първо от Наредбата за заплащането на правната помощ, се дължи юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 102,26 евро.
По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно АПК, във връзка с чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ, Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Е. (D. E.), [дата на раждане] , гражданин на Република А., срещу Заповед рег. № 4485ПАМ-29/23.07.2026 г., издадена от началника на Гранично полицейско

управление – Г..
ОСЪЖДА Д. Е. (D. Е.), [дата на раждане] , гражданин на Република А., да заплати на Главна дирекция „Гранична полиция“, сумата от 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента), представляваща разноски по делото.
Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: